

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 150/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2007 o sťažnosti T. B., bytom Č., prechodne bytom Ch., toho času vo vydávacej väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Ntc 4/2006 z 9. januára 2007 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 3/2007 z 1. februára 2007 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2007 doručená sťažnosť T. B., bytom Č., prechodne bytom Ch. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., ktorou namieta porušenie

svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Ntc 4/2006 z 9. januára 2007 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tost 3/2007 z 1. februára 2007.

Sťažovateľ uviedol, že:

„Predmetnými uzneseniami (v petite Nálezu) bolo právoplatne rozhodnuté o vykonaní môjho vydania na trestné stíhanie do Českej republiky (v prílohe 2 x).

Krajský súd v Bratislave v predmetnej veci tromi oznámeniami z 23. 1. 2007, 7. 2. 2007 a 8. 3. 2007 ma upovedomil o tom, že nebude rozhodovať o mojej žiadosti o prepustenie z väzby podľa 5 ods. 4 Dohovoru s odôvodnením, že z kontextu zákona vyplýva, že moja väzba je obligatórna (prílohe 3 x) (...)

Podľa § 17 ods. 1 EZR (zák. č. 403/2004 Z. z.) môže byť v prvopočiatku obligatórna. Podľa § 17 ods. 4 písm. d) však je obligatórne prepustenie na slobodu po 10 dňoch od právoplatnosti rozhodnutia okrem prípadu ďalej taxatívne vymenovaných. To sa netýka môjho prípadu, pretože odklade rozhodol súd SR a teda nemožno tvrdiť, že odloženie vydania nemôže ovplyvniť SR.“

V závere sťažnosti žiada, aby ústavný súd takto rozhodol nálezom:

„1. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3 Ntc 4/06 z 9. januára 2007 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 3/2007 z 1. februára 2007, ktorým rozhodol o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu sp. zn. 37 Nt 708/2006 z 14. novembra 2006 vydaného Obvodným súdom pre Prahu 6 v Českej republiky a postupom po vydaní týchto uznesení, porušil právo T. B. podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Ntc 4/06 z 9. januára 2007 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 3/2007 z 1. februára 2007,

sa zrušujú a Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby T. B. prepustil bezodkladne z väzby na slobodu.

3. T. B. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 200.000,- Sk. “

II.

Z obsahu sťažnosti a zo spisu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 4/2006 bol zistený nasledovný stav konania.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Ntc 4/2006 z 15. novembra 2006 podľa § 17 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“) bol sťažovateľ vzatý do väzby na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Obvodným súdom pre Prahu 6 zo 14. novembra 2006 sp. zn. 37 Nt 708/2006.

Dôvod väzby bol v tom, že:

„V prípade obvineného sa jedná o osobu u ktorej existuje reálna obava, že v prípade prepustenia zo zadržania ujde, resp. sa bude skrývať a tým sa bude ďalej vyhýbať dosiahnuteľnosti justičných orgánov Českej republiky.

Začiatok lehoty trvania väzby určil krajský súd na deň 14. 11. 2006 o 8,10 hod., kedy bola obmedzená osobná sloboda obvineného.“

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd 13. decembra 2006 uznesením sp. zn. 4 To 95/2006 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej len „Trestný poriadok“).

V uznesení sa uvádza:

„Proti citovanému uzneseniu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť. V dôvodoch sťažnosti uviedol, že na zadržanie obvineného neexistoval právny dôvod, nakoľko v tom čase (o 8.10 hod.) nebol vydaný Európsky zatýkací rozkaz, sp. zn. 37 Nt 708/2006, vydaný Obvodným súdom pre Prahu 6.

Obvinený je od roku 1996 výlučne štátnym občanom Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu upozornil na ustanovenie § 501 písm. a) Tr. por.

Záver krajského súdu, že v prípade obvineného sa jedná o osobu, u ktorej existuje reálna obava, že v prípade prepustenia zo zadržania ujde, resp. sa bude skrývať a tým sa bude ďalej vyhýbať dosiahnuteľnosti justičných orgánov Českej republiky, považuje za neobjektívny. Obvinený sa trvalo zdržiava na adrese svojho prechodného bydliska, kde žije s manželkou a 6-mesačným synom.

*Z uvedených dôvodov navrhol sťažnosti vyhovieť a jeho z väzby prepustiť na slobodu.
(...)*

Osobná sloboda obvineného bola obmedzená (bol zadržaný) príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky dňa 14. novembra 2006 o 8.10 hod. Krajský prokurátor obvineného zo zadržania neprepustil, ale podal súdu dňa 15. novembra 2006 návrh na jeho vzatie do väzby. Ani krajský prokurátor teda 48-hodinovú zákonnú lehotu neprekročil (§ 15 zák. č. 403/2004 Z. z.).

Ako už bolo skôr uvedené obvinený bol zadržaný 14. novembra 2006. V ten istý deň bol vydaný aj Európsky zatýkací rozkaz sudcom Obvodného súdu pre Prahu 6. Preto podľa názoru najvyššieho súdu, sťažnostná námietka obvineného, že v čase zadržania ešte neexistoval zatýkací rozkaz, neobstojí. Je možno konštatovať, že Európsky zatýkací rozkaz na obvineného vydaný bol, i keď možno pripustiť, že slovenské justičné orgány ho mali k dispozícii v písomnej forme až po zadržaní obvineného. Podstatné však je, že predseda senátu krajského súdu v čase rozhodovania o väzbe tento rozkaz v dispozícii už mal.

Podľa § 17 ods. 1 veta druhá zák. č. 403/2004 Z. z. ak súd postupuje podľa § 4 ods. 8, predseda senátu zadržanú osobu vezme do väzby; dôvodmi väzby podľa osobitného zákona (§ 71 Tr. por.) pritom nie je viazaný.

Keďže v prejednávanom prípade ide o postup podľa § 4 ods. 8 zák. č. 403/2004 Z. z. je nadbytočné a právne irelevantné skúmať prítomnosť dôvodov väzby v zmysle ustanovenia § 71 Tr. por.

V tomto štádiu extradičného konania súd ani neskúma, či sú dané podmienky na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Týmito podmienkami sa bude zaoberať až po skončení predbežného vyšetrovania, na návrh prokurátora o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle ustanovenia § 21 zák. č. 403/2004 Z. z.“

Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Ntc 4/2006 z 9. januára 2007 rozhodol, že:

„I. Podľa § 21 ods. 1, 3 zákona č. 403/2004 o Európskom zatýkacom rozkaze sa vykoná Európsky zatýkací rozkaz zo dňa 14. 11. 2006 sp. zn. 37 Nt 708/2006 vydaný sudcom Obvodného súdu pre Prahu 6, pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, 3 Tr. zák. a zbavenia osobnej slobody podľa § 232 ods. 1, 2 Tr. zák. spáchaný účastenstvom podľa § 10 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Českej republiky. (...)

(...) proti podozrivému T. B., ... občana Slovenskej republiky, bytom Č., prechodne bez prihlásenia v Ch., t. č. vo väzbe od 15. 11. 2006 o 08.10 hod v Ústave na výkon väzby Bratislava.

II. Podľa § 27 zák. č. 403/2004 o Európskom zatykačom rozkaze sa odkladá realizácia jeho vykonania do právoplatného skončenia trestného stíhania jeho osoby vo veci Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 2 T 68/06.“

Na verejnom zasadnutí senátu krajského súdu z 9. januára 2007 za účasti prokurátora, sťažovateľa a jeho zástupcu sťažovateľ uviedol:

„(...) v r. 1996 som sa vzdal svojho libanonského občianstva a stal som sa výnimočne slovenským občanom a tým som si myslel, že bude na mňa platiť Ústava a zákony SR (...) Keď som bol zadržaný, minimálne 12 hodín pred tým, než bol vydaný EZR (...) a preto si myslím, že tento EZR je neplatný a bol vydaný aj účelovo a týmto taktiež chcem oznámiť tu na súde, že som oznámil ústavnú sťažnosť proti všetkému, ako som držaný takmer 2 mesiace vo väzbe nezákonne (...)“

Zástupca sťažovateľa uviedol:

„(...) Ďalej poukazuje na zmätočný obsah EZR, kde je uvedené v mene obžalovaného i A., ktoré meno však už podozrivému už nepatrí a tiež je v ňom nesprávne uvedené, že je ... občanom. Tiež sú v ňom uvedené nezrovnalosti, keďže podľa teraz predloženého podania mal byť EZR vydaný 14. 11. 2006, čo vyvracia dnes predložené podanie z Obvodného súdu Praha 6, navrhuje preto podľa § 22 ods. 8 EZR vyžiadať a doplniť EZR tak, aby bol tento nezameniteľný a zrozumiteľný, keď ho Obvodný súd Praha 6 žiada vydať. Poukazuje ďalej (...), že orgány v ČR vyžadujú vzájomnosť a (...) v dôsledku uvedenia i ... občianstva

podozrivého tým dávajú priestor na manévrovanie, že môže ísť o osobu tretieho štátu. Dáva do pozornosti ustanovenia § 30 a 31 zákona o EZR, ktorý nerieši postup slovenských orgánov pri vydávaní občanov SR do ČR a preto navrhuje aplikovať ustanovenie § 501 Tr. por. a vysloviť, že vydanie je neprípustné. V tejto súvislosti poukazuje i na samotné vady EZR, ktorý je neurčitý, je v ňom uvedená nesprávna príslušnosť ako i dátum vydania a preto by sa EZR nemal vykonať. V opačnom prípade, ak by krajský súd rozhodol o vykonaní EZR s odkladom tak, ako to navrhuje KP, navrhuje, aby do tej doby než OS BA II. rozhodne, podozrivý bol z väzby prepustený, nakoľko zanikli dôvody väzby.“

Proti uzneseniu krajského súdu z 9. januára 2007 sp. zn. 3 Ntc 4/2006 podal sťažnosť, v ktorej uviedol:

«Osobná sloboda obvineného bola obmedzená (bol zadržaný) dňa 14. 11. 2006 o 8.10 hodine. K uvedenému zadržaniu malo dôjsť na základe § 15 Zákona č. 403/2004 Zb. o Európskom zatykácom rozkaze. Toto je konštatované v „Zázname o zadržaní osoby“ zo dňa 14. 11. 2006, ďalej v Uznesení KS v Bratislave, sp. zn. 4 Ntc 4/06 zo dňa 16. 11. 2006, ako aj v Uznesení NS SR, sp. zn. 4 To 95/2006.

Všetky vyššie uvedené písomné akty sa pritom odvolávajú na to, že k zadržaniu môjho klienta došlo na základe Európskeho zatykáacieho rozkazu Obvodného súdu pre Prahu 6 zo dňa 14. 11. 2006, sp. zn. 37 Nt 708/2006, ktorý však ešte neexistoval.

(...)

Z vyššie uvedeného vyplýva, že k zadržaniu môjho klienta došlo bez právneho dôvodu, absencia Európskeho zatykáacieho rozkazu v čase zadržania, resp. jeho neplatnosť s poukazom na č. 41 Pokynu obecné povahy č. 1/2005 Sb., napriek tomu, že orgánom Polície ČR bol vždy k dispozícii a to dobrovoľne, nikde sa neskrýval a ani sa nezdržoval na neznámom mieste, čo potvrdzuje skutočnosť, že na území SR podniká prostredníctvom viacerých firiem, pričom si riadne plní záväzky z toho vyplývajúce, čiže sa stále nachádza v mieste prechodného pobytu, nezákonne.

Pokiaľ sa týka samotného vydania, dovoľujem si upozorniť na skutočnosť, že § 31 Zákona č. 403/2004 Zb. uvádza, že „Slovenský orgán vydá európsky zatykači rozkaz aj pre skutok spáchaný pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona“, avšak nikde nie je upravený postup ako sa bude postupovať v prípade postupu slovenských orgánov ako

vykonávajúcich justičných orgánov za skutky, ktoré boli spáchané pred dňom účinnosti Zákona č. 403/2004 Zb.

Mám za to, že by sa v tomto prípade malo postupovať podľa § 30 Zákona č. 403/2004 Zb., teda pri vydávaní postupovať podľa Trestného poriadku a nie podľa § 31 Zákona č. 403/2004 Zb., ktorý upravuje výlučne postup slovenských orgánov ako orgánov štátu pôvodu pri vydávaní európskeho zatýkacieho rozkazu vyššie citovaného zákona.

(...)

Na základe vyššie uvedeného mám za to, aby sa pri žiadosti o vydanie môjho klienta aplikovalo ust. § 30 Zákona č. 403/2004 Zb. a nadväzne, vzhľadom k tomu, že môj klient je od roku 1996 výlučne štátnym občanom Slovenskej republiky s použitím ustanovenia § 501 písm. a) Tr. por. sa rozhodlo, že vydanie je neprípustné.»

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tost 3/2007 z 1. februára 2007 rozhodol tak, že:

„I. Podľa § 21 ods. 1 a ods. 7 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov sa európsky zatýkací rozkaz, vydaný Obvodným súdom pre Prahu 6 v Českej republike zo 14. novembra 2006, sp. zn. 37 Nt 708/2006 na T. B., ..., trvale bytom Č., prechodne bez prihlásenia v Ch., štátneho občana Slovenskej republiky, vykoná.

II. Podľa § 27 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov sa odkladá realizácia jeho vykonania do právoplatného skončenia trestného stíhania jeho osoby vo veci Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 2 T 68/06.“

Svoje rozhodnutie zdôvodnil tak, že uviedol:

„Predovšetkým treba uviesť, že zákon č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov vo svojom ustanovení v § 21 ods. 6 síce pripúšťa možnosť podať opravný prostriedok (sťažnosť) proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým tento rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, avšak len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14.

Podľa § 14 ods. 1 citovaného zákona vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu justičného orgánu štátu pôvodu sa odmieta, ak

a) na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, sa vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, ak slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,

b) bola vykonávajúcemu justičnému orgánu predložená informácia, že vyžiadaná osoba bola právoplatne odsúdená členským štátom alebo tretím štátom za rovnaký skutok za predpokladu, že uložený trest vykonala, vykonáva alebo takýto trest podľa právneho poriadku členského štátu alebo tretieho štátu, v ktorom bol vyneseny rozsudok, už nie je možné vykonať alebo bola pre takýto skutok právoplatne oslobodená rozhodnutím justičného orgánu členského štátu alebo tretieho štátu,

c) vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

d) skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak nejde o konanie podľa § 4 ods. 8; v prípade daní, poplatkov, ciel alebo meny nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

e) vyžiadaná osoba je trestne stíhaná v Slovenskej republike pre ten istý skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatykači rozkaz,

f) slovenské orgány rozhodli o tom, že pre skutok, pre ktorý bol vydaný zatýkací rozkaz, sa nezačne trestné stíhanie alebo sa v začatom trestnom stíhaní nebude pokračovať alebo bolo v členskom štáte vydané právoplatné rozhodnutie pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu; vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu však nebráni, ak vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu je potrebné uprednostniť uskutočnenie trestného konania v štáte pôvodu, predovšetkým z dôvodov zistenia pravdy a vykonania spravodlivého procesu, ochrany oprávneného záujmu poškodených osôb, vymerania trestu alebo jeho výkonu alebo ak bolo konanie ukončené z dôvodu nedostatku dôkazov alebo z dôvodu chýbajúceho podania alebo chýbajúceho splnomocnenia poškodeného,

g) vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, a na stíhanie takéhoto trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa

právneho poriadku Slovenskej republiky,

h) európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, na palube slovenskej lode alebo slovenského lietadla; vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu je v tomto prípade neprípustné aj vtedy, ak skutok nie je kvalifikovaný ako trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo

i) európsky zatykači rozkaz sa týka skutkov, ktoré boli spáchané mimo územie štátu pôvodu, a právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje trestné stíhanie pre rovnaké skutky, ak boli spáchané mimo územia Slovenskej republiky (...)

Z obsahu spisu vyplýva, že krajský súd vykonal všetky nevyhnutné procesné úkony potrebné pre záver o tom, či možno rozhodnúť o vykonaní už uvedeného európskeho zatýkacieho rozkazu a správne uzavrel, že v posudzovanom prípade nie je daná žiadna z okolností predpokladaných v ustanovení § 14 zákona č. 403/2004 Z. z., ktorá by bránila rozhodnutiu o tom že sa tento európsky zatýkací rozkaz vykoná. (...)

Uvedené zistenia, vrátane popisu skutku tak, ako je tento uvedený v sťažnosťou napadnutom uznesení krajského súdu, sú správne a majú oporu v dokladoch obsiahnutých v procesnom spise.

Vecne správne sú aj ďalšie zistenia v napadnutom uznesení o tom, že podľa právneho poriadku štátu pôvodu pri jednom z uvedených trestných činov, a to pri trestnom čine lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. je horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby pätnásť rokov a pri trestnom čine zbavenia osobnej slobody dvanásť rokov. Za uvedené trestné činy je preto možno uložiť trest odňatia slobody, ktorého horná hranica je pätnásť rokov a predmetné trestné činy boli zároveň justičným orgánom štátu pôvodu označené v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 403/2004 Z. z. ako účasť na únose, obmedzovaní osobnej slobody a brania rukojemníka (bod 16 citovaného zákonného ustanovenia) a organizovanej alebo ozbrojenej lúpeže (bod 18 citovaného zákonného ustanovenia).

Vyššie uvedené zistenia viedli najvyšší súd k záveru zhodnému so zisteniami v napadnutom uznesení, že nie je daná žiadna z okolností taxatívne uvedených v § 14 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorá by zakladala dôvod pre odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu.“

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajským súdom a najvyšším súdom) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd v konaní o vydaní do cudziny a o väzbe takejto osoby vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach uviedol, že v tomto type konania sa rozhoduje o prípustnosti vydania osoby dožadujúcemu štátu a väzba je obligatórna.

Jediným dôvodom uvalenia vydávacej väzby je totiž realizácia rozhodnutia príslušných súdov o prípustnosti vydania vyžadanej osoby do cudziny (IV. ÚS 144/03).

Sťažovateľ namietal práve obligatórnosť svojej väzby a túto spájal s porušením svojich základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 14 ods. 4 listiny.

Ústavný súd vychádzal z účelu vydávacej väzby ako z opatrenia, ktorého cieľom je zaistiť sťažovateľa pre trestné konanie na základe dožiadania do cudziny bez toho, aby súd, ktorý rozhoduje o vydaní, rozhodol o vine a treste.

V tomto prípade súd, ktorý vykonáva vydanie, preskúmava podklady prípustnosti vydania, t. j. či sú splnené predpoklady na vydanie a či neexistujú zákonné prekážky na takéto rozhodnutia príslušných súdov.

V konaní pred príslušnými súdmi sa výlučne koná len preskúmanie týchto podkladov.

Keďže ide o predbežné rozhodovanie súdu, nemožno mu priznať ani všetky garancie spravodlivého procesu vo veci samej.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodovaniu, ani

preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úlohou ústavného súdu je kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Po preskúmaní spôsobu a rozhodovania oboch stupňov súdov vo vydávacej väzbe sťažovateľa ústavný súd nezistil taký výklad Trestného poriadku a zákona o európskom zatýkacom rozkaze a ich uplatnenie k vydávacej väzbe sťažovateľa, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľnosti s označenými článkami ústavy, dohovoru a listiny.

Z rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 4/2006 a najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 3/2007 nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení zákonov, ktoré by boli popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Vzhľadom na to a s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu ústavný súd nehodnotí postup ako nesúladný s čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 14 ods. 4 listiny a sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd teda odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu už nerozhodoval o návrhoch

sťažovateľa na zrušenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 4/2006 z 9. januára 2007 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 3/2007 z 1. februára 2007 a rovnako z toho istého dôvodu už ústavný súd nerozhodoval o návrhu na vydanie príkazu krajskému súdu, aby sťažovateľa prepustil bezodkladne z väzby na slobodu, ako aj o žiadosti sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2007